

חַת"ת לַשַּׁבָּת קוֹדֵשׁ פְּרִשְׁתֵּי תַזְרִיעַ-מִצְוֹרֵעַ ב' דְּרֹאשׁ חוֹדֵשׁ אֵייר פְּרָקִי אָבוֹת - פְּרָק ב' א' אֵייר ה'תשפ"ג - שְׁנַת הַקְּהֵל

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמֵשׁ / שְׁבִיעֵי עִם רִש"י

היום אנו לומדים על עוד דרכים בהם אדם יכול להטמא. אשה יכולה להטמא באופן מסוים שבו היא נקראת זבה. כל דבר שנוגעת בו באשר היא טמאה, גם הוא נטמא. כדי להטהר, עליה לעשות את אותם דברים שעושה הגבר באשר יש לו טמאת זב. להמתין שמונה ימים, ללכת למקוה ולהקריב שתי צפורים בקרבן.

תְּהֵלִים / יוֹם א' לַחֹדֶשׁ פְּרָקִים א'-ט'

היום אנחנו מתחילים שוב את ספר התהלים מההתחלה! אם ירצה השם אנחנו נסים את כלו שוב, לפני ראש חודש סיון

בפרק א', הפרק הראשון של התהלים, אנחנו אומרים פסוק מאד מענין: "כי אם בתורת ה' חפצו, ובתורתו יהגה יומם וּלְיָלָה" - כל מה שיהודי רוצה, זו תורת ה' והוא הוגה בתורתו ביום ובלילה. אבל רגע, איך זה מסתדר? בחלק הראשון של הפסוק כתוב שהיא תורת ה', ובחלק השני כתוב תורתו (התורה שלו, ששיבת לאדם הלומד)?

חסידות מסבירה שכשאדם מתחיל ללמוד תורה, הוא מרגיש שהתורה היא לא חלק ממנו. אבל ככל שהוא לומד יותר ויותר, אז התורה הופכת להיות שלו, ונהיית חלק ממנו! בטבעו, יש לאדם הסתכלות משל עצמו על העולם. אבל באשר אדם לומד תורה, הוא מתבונן על העולם כפי שה' רוצה שנתבונן

עָלֵינוּ. כְּאֶשֶׁר הוּא לּוֹמֵד וּמְבִיֵן מִסְפִּיק תּוֹרָה, הוּא מֵתְחִיל לְשָׁנוֹת אֶת חֲשִׁיבְתוֹ לְאוֹפֵן הַחֲשִׁיבָה שֶׁל ה' וְאֵז אֲבוּ דָרָךְ "מַחֲשַׁבְתּוֹ" שֶׁל ה' הוֹפְכֶת לְהִיּוֹת מַחֲשַׁבָה שְׁלוֹ.

תְּנִיָּא / לְקוּיֵי אֲמָרִים פָּרָק מ"ג (א' אֵייר שְׁנָה פְּשוּטָה)

לְעֵתִים יִתְכַן שְׁלֹאֲדָם תְּהִיָּה אֲהַבַת עוֹלָם, שֶׁהוּא אוֹהֵב אֶת ה' וְלֹא שׁוֹם דְּבַר אַחַר, אֲפִלּוּ אִם לֹא הִיָּתָה לוֹ קוּדָם יִרְאֵת שָׁמַיִם. אוּלָם לֹא זֶה הַדְּרָךְ קוֹרִים הַדְּבָרִים בְּדָרָךְ כָּלֵל. רַק לְעֵתִים יִכּוֹל לְקִרְוֹת שֶׁה' עוֹזֵר לְאֲדָם שְׁקוּדָם כָּל תְּהִיָּה לוֹ אֲהַבָה, לְמַשָּׁל אִם זֶה מִמֶּשׁ דְּחוּף עֲבוּרוֹ לְעִשׂוֹת תְּשׁוּבָה. אֲבָל עָלֵינוּ לְהִשְׁתַּדֵּל לְעִשׂוֹת אֶת עֲבוֹדַת ה' עַל פִּי סֵדֶר. קוּדָם כָּל לְעַבְדָּה עַל יִרְאֵת שָׁמַיִם וְאַחַר כָּךְ לְעַבְדָּה עַל עֲבוֹדַת ה'.

הַדְּבַר רְמוּז בְּקִרְיַאת שְׁמַע בְּמִלָּה "וְאֲהַבְתָּ" שֶׁהִיא בְּגִימָטְרִיָּה "אוֹר" כְּפּוֹל שְׁתֵּיִם. קוּדָם כָּל יֵשׁ לָנוּ יִרְאֵת שָׁמַיִם כְּדִי שֶׁהַנְּשִׁמָּה תִּקְבַּל אֶת הָאוֹר שֶׁל הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת וְאֵז אֲפָשֶׁר לְקַבֵּל אֶת הָאוֹר שֶׁל אֲהַבַת ה'.

הַיּוֹם יוֹם / א' אֵייר

הַיּוֹם הוּא הַיּוֹם הַשִּׁישִׁי עֶשֶׂר לְעֹמֶר. וְגַם הַיּוֹם הַשְּׁנִי לְרֹאשׁ חֹדֶשׁ. פְּעַם בְּהַתּוֹעֲדוֹת בִּימֵי סְפִירַת הָעֹמֶר, מִיִּשְׁהוּ אָמַר לְרַבִּי רִשְׁ"ב: "חֲסִידֵי הָאֲדָמוֹ"ר הִזְקִן הִיּוֹ תַּמִּיד סוֹפְרִים".

הַרְבֵּי הַרִשְׁ"ב אֲהַב אֶת הַפְּתִיגָה הַזֶּה וְהִסְבִּיר אֶת מִשְׁמַעוֹתָיו. לְמָה הַכּוֹנֵה בְּשִׂאוֹמְרִים שְׁסוֹפְרִים מִשְׁהוּ? אֲפָשֶׁר לְסַפֵּר אֶת מְכוּנֵי הַצַּעֲצוּעַ כְּדִי לְוֹדָא שְׁכָלָם בְּקַפְסָא, אֲבָל מָה יֵשׁ לְסַפֵּר בְּזִמְנָן? אִי אֲפָשֶׁר "לְאֲבַד" זִמְנָן. הַרְבֵּי רִשְׁ"ב אָמַר שֶׁעָלֵינוּ לְסַפֵּר אֶת הַזִּמְנָן. לֹא שְׁאֵנוּ צְרִיכִים צְרִיכִים לְבַדֵּק שֶׁהִדְקָה לֹא תִּבְרַח, אֲלָא עָלֵינוּ לְוֹדָא שֶׁהַזִּמְנָן נִמְצָא בְּשִׁמוּשׁ נְכוּן. אִם סוֹפְרִים כָּל שְׁעָה, נוֹכַח לְוֹדָא שֶׁנִּשְׁתַּמֵּשׁ בְּכָל הַזִּמְנָן שֶׁלָּנוּ לְעֲבוֹדַת ה'. וְאֵז הַיָּמִים סְפוּרִים בְּגִלְלֵי שִׁיּוּדְעִים שְׁכָל הַיּוֹם מִשְׁמַשׁ לְעִשׂוֹת אֶת הַדְּבָרִים הַנְּכוּנִים. אִם מוֹדָאִים שְׁכָל שְׁעָה וְכָל יוֹם הֵם סְפוּרִים – מִשְׁתַּמְשִׁים בְּזִמְנָן לְכוּנָה הַנְּכוּנָה, אֵז הַיָּמִים יִהְיוּ טוֹבִים עוֹד יוֹתֵר וְעוֹד יוֹתֵר. יֵשׁ לְהִשְׁתַּדֵּל שֶׁהַמְּחַר יִהְיֶה טוֹב יוֹתֵר מֵהַיּוֹם.

סֵפֶר הַמְצוּוֹת / מְצוּוֹת עֲשֵׂה קצ"א, ר"ד, לֹא תַעֲשֵׂה שי"א, ס"ח, עֲשֵׂה רכ"א, לֹא תַעֲשֵׂה רס"ג, רס"ד

הַיּוֹם מְסִימִים אֶת כָּל הַרְמַב"ם! הַסֵּפֶר הָאַחֲרוֹן שֶׁל הַי"ד – אַרְבַּע עֶשֶׂר – סְפָרִים. בְּסֵפֶר הַמְצוּוֹת הַיּוֹם לּוֹמְדִים שְׁבַע מְצוּוֹת:

1. **מְצוּוֹת עֲשֵׂה קצ"א** – לְפָנֵי שֶׁהִיּוּדִים יוֹצְאִים לְמַלְחָמַת רְשׁוּת, כִּהֵן צָרִיךְ לְהַזְכִּיר לָהֶם עַל קִיּוֹם הַמְצוּוֹת הַמִּיחָדוֹת לְמַלְחָמָה.
2. **מְצוּוֹת עֲשֵׂה קי"ד** – חֲתָן שֶׁנִּשְׁוִי פְּחוֹת מִשְׁנָה, צָרִיךְ לְהִשְׁאֵר עִם הַכֶּלֶה שְׁלוֹ וְלֹא לְצִאת לְהִלָּחֵם בְּמַלְחָמָה אוֹ לְנַסֵּעַ לְנִסְיָה אֲרוּכָה.
3. **מְצוּוֹת לֹא תַעֲשֵׂה שי"א** – אֲסוּר לְחַיֵּב חֲתָן שֶׁנִּשְׁוִי פְּחוֹת מִשְׁנָה לְצִאת לְצָבָא אוֹ לְעִשׂוֹת שׁוֹם דְּבַר שִׁירְחִיק אוֹתוֹ מִכְּלָתוֹ.
4. **מְצוּוֹת לֹא תַעֲשֵׂה ס"ח** – אֲסוּר לְחַשֵּׁשׁ מֵהַאוֹיְבִים כְּשֶׁנִּלְחָמִים בָּהֶם.

5. **מצות עשה רכ"א** – מצות יפת תאר- אם חיל רואה בשעת הלחימה אשה יפה.

6. **מצות לא תעשה רס"ג**- ליהודי אסור למכור את יפת התאר.

7. **מצות לא תעשה רס"ד**- אסור להפוך את יפת התאר לשפחה.

מזל טוב! סימנו ללמד את כל תרי"ג המצוות.

רמב"ם / הלכות מלכים פרקים י', י"א, י"ב

בפרק י' - לומדים עוד הלכות על לא יהודים. ההלכה האחרונה היא שיש לקיים מצות בקור חולים אצל גויים שחולים, לקבור אותם אם הם נפטרו ולתת להם צדקה מפני דרכי שלום.

בפרק י"א - לומדים על משיח! הרמב"ם מראה לנו שמשיח איננו רק דבר נחמד עליו ספרו לנו חכמים, משיח כבר נאמר בתורה! אם משיח לא מאמין בביאת המשיח, הבונה שהם חס ושלום לא מאמינים שהתורה בלה נכונה!

בפרק י"ב - כשמשיח יבוא, הרבה דברים טובים ומיוחדים יקרו. אבל הידעתם? זו אינה הסבה מדוע החכמים והנביאים התאוו וחכו מאוד לימות המשיח. הם רק רצו את משיח בגלל שכשהוא יבוא נוכל ללמד תורה ולקיים את כל המצוות מבלי שיהיה שום דבר שיפריע לנו.

תם ונשלם שבח לא-ל בורא עולם!

סימנו ללמד את הרמב"ם בפעם ה-43 מאז שהרבי תקן את תקנת למוד הרמב"ם היומי. היום הוא יום חג בגלל שאנו מסיימים את הרמב"ם.

~

הרבי אמר בהתנעזות שישנם חלקים בתורה שנחשבים שלומדים אותם רק אם מבינים אותם, (למשל תנאי).

אבל בכל אופן, אם אומרים זאת אפלו מבלי להבין, יתכן ולא מקבילים את זכות מצות למוד תורה אבל בכל זאת מתחברים עם הרבי על ידי שמקיימים את הוראותיו.

כן הוא הדבר לגבי למוד הרמב"ם, עלינו לנסות ולהבין וללמד זאת כראוי, אולם אפלו אם אומרים בלי להבין, אנו עדין 'מרויחים' התקשרות לרבי.

דרכי החסידות / חדש איר

לחדש איר ישנם שני נושאים עקריים שעליהם הרבי דבר.

1. מדי יום במשך כל החדש ישנה מצוה (ספירת העומר).

2. האבות נולדו בחדש ניסן, והחדש הראשון לחייהם היה בחדש איר. לכן הוא מכנה גם חדש זיו – אור, בגלל האבות שהאירו את העולם. המילה איר היא גם ראשי תבות של שמות האבות:

אברהם

יצחק

יעקב

רחל

עלינו להשתמש בכוחות המיוחדים בחדש איר כדי להפוך את העולם למקום מואר יותר ומוכן לגאולה.